

Bij de voorbereiding van mijn wandelvakantie stop ik mijn oude Succesagenda - mijn opbergplek voor teksten en kaartjes – in mijn rugzak. Verder neem ik weinig mee, misschien verzamel ik nog wel wat.

Onderweg naar Arnhem mijmer ik over mijn ouders: vlak na de oorlog getrouwd, tien keer een kind verwachten en zes kinderen opvoeden. Ik loop langs mijn geboortehuis en de katholieke meisjesschool. De drogisterij in onze woonwijk is verdwenen. Als we zeurden over een karweitje, vertelde mijn moeder ons dat we daar "een pond zin" konden kopen. Ik stop in mijn rugzak: "*wat je zelf kunt, moet je zelf doen*". Om 'm lichter te maken, haal ik "*over verdriet praat je niet*" eruit.

Mijn volgende wandeling is rond Oosterhout, waar ons gezin in 1970 naar toe verhuist. Mijn weg gaat langs het lyceum: duizend leerlingen en ik kende niemand. Ik snapte niks van het Brabantse carnaval. In mijn bagage krijgt "*Afwegen van belangen voordat je een keuze maakt*" ook een plaats.

Ik vervolg mijn pad naar het graf van mijn ouders. Ik vul mijn rugzak met "*ook als meisje leer je een vak!*" Wat wás mijn moeder trots op haar vier dochters! Zelf heeft ze die kans nooit gehad. Mijn vader was hoofd financiën van een staalfabriek. Zijn motto: "*het verhaal achter de cijfers is het belangrijkste*" pak ik ook in. Thuis kon hij relativeren dat de prijs van zo'n duur pianoboek per muzieknoot best meeviel....

Uitgerust reis ik naar Kampen. Met Arie – die ik nu al weer bijna 25 jaar mijn man mag noemen - loop ik een stuk van zijn levenspad, naar het graf van Maria, zijn eerste liefde. Wij wandelen daarna IJsselmuiden in,

langs zijn geboortehuis en de smederij van zijn vader. We bezoeken het graf van zijn diepgelovige ouders. Op de terugweg kopen we bij bakker Schrijer omakoeken: onze drie kinderen zullen die waarderen als ze thuis komen aanwaaien.

In de trein naar Wageningen haal ik de nieuwjaarskaart van Marga uit mijn agenda. "*Carpe Diem!*" staat erop. Een jaar later staat dat op haar grafsteen. Zij was mijn grote zus, mijn steun-en-toeverlaat en generatiegenoot, die mijn leven als geen ander kende. Dat kaartje met "*Pluk de dag!*" blijft in mijn rugzak.

Terug in Arnhem, wandel ik via park Sonsbeek – waar ik mijn eerste zoen van mijn eerste liefde Hans kreeg – naar begraafplaats Moscowa. Eerst ga ik langs het graf van zijn moeder. Ze heeft nog geweten dat ik in verwachting was, maar was overleden voordat Lukas werd geboren.

Twee straatjes verder sta ik voor zijn graf. Hans kreeg op zijn dertigste botkanker. Waarom jij? vroegen velen. Waarom ik niet? antwoordde hij dan steevast. Nog geen twee jaar later is zijn lijf op en sta ik voor de opgave om mijn leven opnieuw richting te geven. Bij zijn afscheid laten we ons levenslied - *Gracias à la Vida!* - horen: de live-uitvoering mét applaus!

In de trein terug naar Leiden herlees ik de meest dierbare tekst uit mijn verzameling: "*Tranen worden gedroogd, niet voor altijd, maar altijd weer.*" Met mijn goed gevulde rugzak, die toch niet zwaar voelt, loop ik het laatste stukje naar huis en ik denk:

Rouw maakt rijp en verdriet vormt: ik heb het leven lief!